

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Măgălica
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Căbo
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
 ISSN-L 2734 -6889

De la triumful talibanilor afgani la reconfigurarea geopolitică a lumii

Prof. Gruia COJOCARU¹

Sub presiunea talibanilor afgani, fuga intempestivă de la palatul din Kabul a președintelui afgan Ashraf Ghani, când retragerea americană din regiune nu s-a finalizat, reprezintă un eșec de proporții al Occidentului, cu precădere al democrației sclipitoare de peste Ocean. În plan simbolic, administrația

americană condusă de Joe Biden a primit la jumătatea lui august - 2021 o lovitură care, destul de probabil, va plasa puterea de la Washington în rândul statelor care, deși nu vor părăsi prim-planul geopolitic mondial, vor juca un rol cu însemnătate limitată în arena lumii. Ușurința capturării Afganistanului de către talibani, după negocierile cu americanii de la Doha, din anul 2019, arată lumii faptul că jandarmul universal a fost deposedat de vlagă, iar impotența l-a obligat să se retragă din brațele amantei, chiar dacă ea și cei din jur îl socoteau încă masculul alfa...

Dacă rezistența armatei, poliției și a trupelor de securitate afgane, susținute solid de SUA în ultimii 20 de ani ar fi fost consistentă, iar izbânda talibanilor s-ar fi materializat după încleștări aspre, retorica americană avea o scuză: v-am conectat la valorile occidentale, v-am instruit armata, înzestrând-o cu echipament de ultimă generație, v-am furnizat arme corespunzătoare, așadar sunteți pe picioarele voastre, construiți-vă destinul național! N-ați reușit, e vina voastră, noi nu putem să vă extirpăm păsările răpitoare din inima voastră! Era acceptabil, nu suficient, dar suportabil! Însă așa, cu o armată paralizată de groază, incapabilă de o ripostă fermă, în

mentalul omenirii se întrevide limpede spaima americanilor, care și-au luat tălpișita din fața fanatismului islamic, dispus la orice sacrificiu pentru eliminarea intrușilor din bățătura proprie.

Nu e un impact mediatic similar cu cel din Vietnam, când, după semnarea acordului de pace din anul 1973, americanii se retrag penibil, permițând trupelor roșii din Nord să captureze doi ani mai târziu Saigonul, capitala Vietnamului de Sud. Acolo, Unchiul Sam a avut oarecum o justificare: armata

¹ Botoșani, Bucovina, 3 septembrie 2021

Vietnamului de Nord a fost susținută de doi coloși – URSS și China. Astăzi, singuri, talibanii – susținuți discret de Pakistan și, poate, Iran – au înfrânt NATO, cea mai importantă coalitie militară din istorie! De aceea umilința americană e jenantă, supărătoare, deprimantă. Iar încercările de cosmetizare ale actualei administrații de la Washington, cum că acordul cu talibanii s-a semnat în vremea lui Donald Trump – de fapt, negocierile au început în anul 2013, cu Obama la pupitru! – nu depășesc în inteligență explicațiile unui elev de gimnaziu, care, întrebat de ce nu și-a făcut tema, susține argumentat că e suficient c-a binevoit a fi prezent la cursuri... Apoi, ca să-și salveze imaginea, aceeași administrație susține senil că se va concentra pe zona Asia de Sud-Est – Pacific (cu precădere în Marea Chinei de Sud), pentru a bloca ascensiunea Chinei. Adică, după ce te-ai umplut de ridicol, învins de niște bărboși (semi)primitivi, vrei să pui zăbala gigantului Asiei?!

Nu-mi plac predicțiile, prefer analiza faptelor, disecția cauzelor care-au generat un eveniment sau altul, însă mă văd obligat să descifrez o tușă din tabloul geopolitic al lumii, pornind de la eșecul SUA în Afganistan. Din punctul meu de vedere, rămânerea Statelor Unite în rol de dirijor la scară mondială, pentru un timp oarecare, mai poate fi totuși posibilă. Cum? Printr-o mișcare de forță, care înseamnă solicitarea imperativă adresată Taipeiului de a declara independența Taiwanului și, evident, sprijinul american total pentru materializarea visului Republicii Chineze! Taipeiul nu poate refuza solicitarea Washingtonului – ar însemna acceptarea includerii provinciei în malaxorul comunist al Chinei –, iar astfel regimul de la Beijing ar fi pus cu spatele la zid. A accepta suveranitatea insulei înseamnă pentru președintele chinez Xi Jinping recunoașterea supremației americane, tocmai când aceasta dă semne de vulnerabilitate, iar a zdrobi cu fermitate orice plan de independență a Taiwanului, după cum a avertizat în cazul declarării independenței, înseamnă un atac militar asupra SUA. Își permite China să intre în coliziune cu forța militară americană și, implicit, cu forța NATO?!... (Îmi vine în minte dezastrul nipon de după atacul de la Pearl Harbor, din 7 decembrie 1941...)

Din această dilemă, în care Washingtonul poate împinge strategic Beijingul printr-o lovitură de biliard, China e fără îndoială învinsă. (Sprijinul Moscovei iese din discuție, înfulecarea unor hălci din teritoriul ucrainean, cu acordul yankeilor, e mai la îndemână și, pentru o vreme, aduce sașietate pentru poporul țarului Putin!). E ca într-un joc de șah în care, deși ești puternic prin abundența pieselor, adversarul ți-a încercuit regele, iar sugrumarea-i aproape. Într-un astfel de scenariu, China riscă intrarea în implozie, deoarece piețele economice concurențiale ale Indiei, Pakistanului, Vietnamului, Africii de Sud, Mexicului, Braziliei, Argentinei și nu numai vor umple rapid vidul economic creat inevitabil.

Prudența ne șoptește că o astfel de acțiune comportă riscuri majore. Da, însă e unica modalitate de a opri tăvălugul chinez! Fiecare an de întârziere înseamnă o șansă în minus pentru Occident, care va pierde competiția cu gigantul Asiei de Est. Discuția de acum trei decenii, comunism versus capitalism – tranșată în favoarea Vestului, prin destrămarea URSS-ului și prăbușirea epocii roșii în statele Tratatului de la Varșovia – e astăzi la un nivel greu de suportat pentru lumea liberă. Cu o creștere economică spectaculoasă, China depășește orice așteptări, așa încât Occidentul trebuie să mărească miza. E un joc cinic, machiavelic, unde societatea occidentală poate fi dispusă să fie de partea Washingtonului, dacă Taipeiul vrea chinta roială... Important e ca Occidentul să iasă din comoditatea cretinoidă în care se complăce de decenii și din luptele fratricide, care-i subminează anvergura.

N-aș vrea să părăsesc zona explorată, fără a saluta – cu venerație, cum altfel?! – retragerea glorioasă a armatei române din Afganistan. Festivismul afișat – dătător de speranță prin absența unui rezultat (măcar) în parte pozitiv! – îmi creează o perspectivă caragialiană, dominată de un (potențial) absolvent de bacalaureat, căruia – după ce-a ratat triumfător examenul de admitere la o facultate mai de Doamne-ajută – i se creează condițiile unui chef de pomină la ajungerea în sânul familiei...

Sărbătorind biruitor eșecul, fără o minimă decență a evaluării obiective, după ce-ai tras stupid la un car al pierzaniei două decenii, te descalifici nu doar ca individ, ci și ca parte a unei entități condusă (inițial) de un lider, care, după 11 septembrie 2001 – ghidat de emoție, ori poate de reminiscențele cocainei din tinerețe – a alimentat haosul (și) în inima Asiei Centrale, ignorând pulsul, rostul și diversitatea civilizațiilor de pe Pământ.
